

Dear Wendy

Tankevækkende moralsk fabel Af Jes Nysten

Thomas Vinterbergs seneste film - med manuskript af Lars von Trier - er en begavet og tankevækkende moralsk fabel om ungdommelig naivitet, skrøbelige fællesskaber og tabet af uskyld.

Vi befinder os i den lille amerikanske mineby Estherslope, der er bygget op omkring en central plads, hvor handlingen primært finder sted. (Et område der påfaldende minder om "Dogville"!)

Her møder vi den forældreløse Dick, der har dannet en hemmelig klub sammen med en gruppe utilpassede unge som ham selv. Han er den begavede leder, og ideen med klubben er, at disse unge skal lære at "finde sig selv!" – blive til helstøbte selvbevidste personer. Og den moralske styrke skal de få gennem våben!

Men våbnene må naturligvis kun bruges hemmeligt, for det gælder om at få den indre styrke til IKKE at bruge våben, ikke blive aggressive. Håndvåben som en slags meditationsobjekt! I en nedlagt mine

indretter de deres klub med stilfulde gamle kostumer og gamle håndvåben, som de sætter i stand og øver med dagligt, indtil de opnår fuldstændig præcision og kontrol.

Deres våben bliver deres "kæreste", deres livsledsager, deres moralske støtte! Deraf også filmens titel, for Wendy er Dicks elskede, hans pistol, som han skriver et langt inderligt brev til, da tingene for alvor spidser til. For naturligvis kan det ideal om ubrydelig fællesskab og ren pacifisme ikke fastholdes i længden. Dels fordi der opstår interne stridigheder i gruppen, da den sorte Sebastian bliver del af gruppen. Han har faktisk dræbt en mand med et håndvåben, og hans tilstedeværelse rykker afgørende ved forholdene i gruppen. Der opstår strid og misundelse blandt disse naive unge. Dels fordi man nu engang ikke kan hengive sig til fascination af våben uden det på et tidspunkt sætter sig som en form for dæmoni. Og med en sær men nødvendig logik ender historien også i det totale helvede. De unge vil vise omverdenen at de kan gennemføre en sand medmenneskelig handling, men den voksne omverden – ordensmagten – har en ganske anden opfattelse af, hvad der er på færde.

Lars von Triers forrige film "Dogville" blev af mange set som en kritik af en særlig amerikansk mentalitet, hvad der kun er en begrænset del af sandheden. Dette manuskript er også blevet udlagt som endnu et indædt opgør med en farlig og pervers amerikansk våbenfascination. Men selv om rammen er en amerikansk lille-by og politiet kan siges at være meget skydeglade, så er der ikke gemt nogen primitiv samfundskritik her, men det er en almenyldig fabel om disse unge menneskers tab af idealer og mødet med den brutale, men "virkelige" voksenverden. Thomas Vinterberg stråler her både som personinstruktør (de er ganske enkelt fremragende - disse unge skuespillere) og som overlegen stemningsskaber (sammen med fotografen Anthony Mantles). Vi fornemmer både den sprudlende ungdommelige glæde ved dette eksperiment, og den knugende stemning, der – bag det hele - hviler over dette skæbnedrama. Det sidste katastrofale og voldelige opgør fortælles dynamisk og meget koncentreret. Ingen kan være i tvivl om, at Vinterberg nu for alvor er kommet ud af "Festen"s skygge!

Filmfakta

Danmark 2004 - instr.: Thomas Vinterberg - manus: Lars von Trier - medv.: Jamie Bell (Dick), Bill Pullman (Krugby), Michael Angarano (Freddie), Danso Gordon (Sebastian), Novella Nelson (Clarabelle), Chris Owen (Huey), Alison Pill (Susan), Mark Webber (Stevie), Trevor Cooper (Dicks far), Maria Charles (fru Rubenz) - 101 min. - Dansk biografpremiere: 4. februar 2005 - Pressebilleder / Udlejning: Nordisk Film - Tilladt Tilladt for børn over 15 år.

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=5179&area=3>

<http://www.eyeforfilm.co.uk/review/dear-wendy-film-review-by-angus-wolfe-murray>

<http://www.rogerebert.com/reviews/dear-wendy-2005>